

שבת ויו"ט Crushing ice and cooling drinks on

1. שולחן ערוך אורח חיים סימן שכ סעיף א

זיתים וענבים, אסור לסחטן (ע"ל סי' רנ"ב ס"ה); ואם יצאו מעצמן, אסורים אפילו לא היו עומדים אלא לאכילה. ותותים ורמונים, אסור לסחטן; ואם יצאו מעצמן, אם עומדים לאכילה, מותר; ואם עומדים למשקים, אסור. ושאר כל הפירות, מותר לסחטן. הגה: (ח) ובמקום שנהגו לסחוט איזה פירות לשתות מימיו מחמת צמא או תענוג, דינו כתותים ורמונים; אבל אם נהגו לסחוט לרפואה לבדו, אין לחוש (ב"י).

2. שולחן ערוך אורח חיים סימן שכ סעיף ב, ומשנה ברורה ס"ק יד'

זיתים וענבים שנתרסקו מע"ש, משקים היוצאים מהם מותרין; ואפ"ל אם לא נתרסקו מע"ש, אם יש יין בגיגית שהענבים בתוכה, אע"פ שהענבים מתבקעים בשבת בגיגית, מותר לשתותו בשבת, שכל יין היוצא מהענבים (יד) מתבטל ביין שבגיגית.

(יד) **מתבטל**. ואע"ג דלאחר שבת יהיה לו היתר וק"ל דדבר שיש לו מתירין אפילו באלף לא בטיל ה"מ באיסור שהיה ניכר תחלה בעין ואח"כ נתערב משא"כ בזה כל מעט ומעט שיוצא נתערב תיכף ונתבטל בששים ביין ההיתר שהיה בו מכבר ואין חל עליו שם איסור. ולפ"ז אם הענבים מונחין בפני עצמן והיין זב מהם במדרון ויורד לתוך יין שהיה שם כבר מע"ש אסור כל היין להסתפק ממנו משום דבר שיש לו מתירין שהרי מקודם שנתערב היה בעין וניכר (ספר התרומה בסימן רכ"ג)

3. תלמוד בבלי מסכת שבת דף נא עמוד ב

ואין מרזקין לא את השלג ולא את הברד בשבת בשביל שזיובו מימיו. אבל נותן הוא לתוך הכוס או לתוך הקערה ואינו חושש.

4. רשב"א כ"כ גם הר"ן, וכ"כ הר"ן והמ"מ בדעת הרמב"ם,

ולי נראה דמשום גזירת סחיטה דפירות העומדין למשקה נגעו בה מפני שהברד והשלג למימיהן הן עומדין ולפיכך לתת לתוך הכוס מותר שאינו נראה כסוחט, ועוד הקלו בו לרסק בתוך הכוס כפירות דלאו בני סחיטה, והתירו לרסק אפ"ל ביד לתוך הכוס כדנני בתוספתא אבל מרסק הוא לתוך הקערה. וטעמא דמלתא לפי שאע"פ שנקרש ונעשה עב הכל יודעין שאין בו אוכל ושמימיו נסחטין מתוכו, אלא מים הם מתחלתן ועד סופן אלא שנקרשו לפי שעה ולפיכך הקלו בהן לסוחטן לתוך הקערה או לתוך הכוס אלא שהחמירו בהן לסחטן ולרסקן בפני עצמן. כך נראה לי.

5. רש"י מסכת שבת דף נא עמוד ב

ואין מרזקין - כמו מרסקין - משברין לחתיכות דקות, ברד - גלצ"א בלעז + קרח+. כדי שזיובו מימיו - משום דקא מוליד בשבת, ודמי למלאכה, שבורא המים האלו. (שולחן ע"ש - מכה בפטיש) אבל נותן לתוך הכוס - של יין בימות החמה כדי לצנן, ואף על פי שנימוח מאליו, ואינו חושש.

6. שולחן ערוך אורח חיים סימן שכ סעיף ט, ² השלג והברד אין מרסקין אותם דהיינו לשברם (לב) לחתיכות

דקות כדי שזיובו (לג) מימיו אבל נותן הוא לתוך כוס של יין או מים והוא נימוח מאליו (לד) ואינו חושש ³ וכך אם הניחם בחמה או כנגד המדורה ונפשו (לה) מותרים:

(לב) **לחתיכות דקות**. אבל לשבור חתיכה ממנו שרי ואפ"ל אם יזובו קצת מים עי"ז דלא נתכוין לזה ועוד שהולך לאיבוד [ב"י] {לג} **מימיו**. דדמי למלאכה (לד) שבורא המים הללו ואסור מדרבנן א"נ גזירה (לה) שמא יסחוט פירות העומדין למשקין: (לד) **ואינו חושש**. כיון דלא עביד מעשה בידים לא גזרו ביה (לו) ויש מתירין אפילו לרסק בידים לתוך הכוס והטעם דכיון שנתערב במה שבתוך הכוס ואינו בעין לא גזרו ביה כלל: (לה) **מותרים**. ליהנות מהם (לז) וה"ה דמותר לכתחלה להניח כיון שממילא הוא נימוח וכמו לתוך הכוס (לח) ולדעת רמ"א בסימן שי"ח ס"ז בהג"ה גם הכא יש להחמיר דאף דנימוח מאליו אסור משום נולד ואינו דומה לתוך הכוס דהתם הוא מעורב במים ואינו ניכר:

(לד) רש"י: (לה) רמב"ם והשמטתי טעם דנולד דהמחבר לא ס"ל מדהתיר נגד החמה: (לו) פוסקים בשם התוספתא: (לז) רע"א: (לח) מ"א ותו"ש ושי"א:

7. שולחן ערוך אורח חיים סימן שיט סעיף טז, מותר ליתן (ק) אינפאנדא (קא) כנגד האש במקום שהיד סולדת

(קב) ואע"פ שהשומן שבה שנקרש חוזר ונימוח. הגה (קג) וכ"ש קדירה שיש בה רוטב שנקרש שכשהשומן נימוח אינו בעין (קד) דשרי (רבי ירוחם ח"ג) (קה) ויש מחמירין (ר"ן פרק ב"ט) ונהגו (קו) להחמיר מיהו (קז) במקום צורך יש לסמוך אסברא ראשונה: (קז) **במקום צורך יש לסמוך**. היינו דאז אפ"ל לכתחלה מותר (קלה) ובדיעבד בכל גווני אין לאסור:

8. ספר התרומה (רא"ש, רן, רמב"ן, רשב"א, ריטב"א)

אבל בספר התרומה כתב דאסורין משום נולד [ומוקצה] ואסור ליתן קדירה שקרש שמנוניתה כנגד המדורה משום דמעיקרא עב וקפוי ועכשיו נמחה ונעשה צלול ולפי טעמו אף בחמה אסר השומן דנולד הוא.